

samlinger som denne, da vil man vide, at der er en stor Strækning mellem det at have Mistillid og det at have Tillid. Hvor der er Mistillid, der indræde de stærke Indstrækninger, de stærke Besparelser; hvor der er Tillid, der flyde Bevillingerne saare rigelig. Man vil derfor paa ingen Maade være berettiget til at gjøre den Slutning, som blev gjort her iforgaars. Iøvrigt kan jeg ikke andet end gjøre den Bemærkning: Til hvis Være og Berømmelse er det, Thinget arbejder? Det er til Finantsministerens, thi Følgen af disse Indstrækninger og Besparelser er, at han har Overstud, at Indtægterne overstige Udgifterne, og i Historien vil der komme til at staa: Hvilken udmærket Finantsminister! Da blomstrede rigtignok Finantsjerne, den Gang han havde Styret deraf. Man vil glemme det, som bevirkede disse Indstrækninger, han vil høste Berømmelse af det Hele — det er underligt at tænke sig. — Der er kun et Par ganske faa Punkter, som jeg vil omtale, og som jeg vil bede det ærede Udvalg om at tage under Overveielse mellem 2den og 3die Behandling. Jeg henvender mig til Udvalget bedende. Jeg har ikke her villet tage Ordet før, da jeg jo vidste, det vilde være oversflødigt. Det ene angaar den Havn, som er negtet et Sted i Nordsjælland, nemlig ved Hundested. Et denne Havn efter de store Forberedelser, der ere gjorte, skulde gaa overstyr, det saarer mig, det staar mig imod. Det forekommer mig, at man vel kunde finde en Udvei, man kunde fordre en Garanti for Tilbagebetaling og Forrentning, ialtfald for en Del af, hvad den vilde koste, af Kommunen, thi Kommunen er egentlig den, der er nærmest til at bedømme, hvorvidt Havnen vil baade Befolkningen eller ikke. Saa er der den Negtelse af disse — jeg tror 3,000 Kr. — til Gradmaalning. Jeg veed, at den Mand, der nys fratraadte Bestyrelsen af Gradmaalningen, har kastet Glands over det danske Navn, fordi det, han har ydet derved, er anset for ganske udmærket. Det vilde kun være en Anerkjendelse af hans trofaste Arbejde, om der nu ikke lagdes Hindringer i Veien for Fortsættelse deraf. Det tredje Punkt angaar Børnehjemmene. Der har jeg et udmærket Forslag, jeg vil bede de Herrer overveie. Man har sagt, at man vil have en Garanti. Denne Garanti foreslaar jeg nu: Anstalt Bevillingen til Børnehjemmene til den Betingelse, at de undertafte sig et Tilhyn af en af Ministeriet udnævnt Inspektør. Derved faar man al mulig Sikkerhed, og det er overordentlig let at gjøre en saadan Tilspøielse (Afskyldelse). Det vil være let at faa en saadan Inspektør uden Gage, de Herrer tænke nu strax paa Gagen. —

Det fjerde Punkt — det er jo Altsammen kun Smaasager — angaar Kirkerne. Der staar den høitærede Kultusminister og Udvalget lige overfor hinanden uden ret at komme tilbunds i Samtalen. Udvalget siger: Det vil vist kunne udredes af andre kirkelige Indtægter, Kultusministeren siger: Nei, det vil ikke kunne udredes af andre kirkelige Indtægter. Jeg vil haabe, at Kultusministeren, naar de nu komme sammen igjen, da vil gjøre Rede for og oplyse Udvalget om de kirkelige Indtægter, hvorom der kan være Tale, og naar det da viser sig, at han har Ret i sin Paastand, at man da ikke vil negte denne Bevilling, men komme ihu, at det har en Støtte i Grundloven, at Staten understøtter Folketirken. Der er ogsaa en Del Uoverensstemmelser mellem Bevillingerne til de forskjellige Videnstabsmænd, men i den Henseende nærer jeg forøvrigt ingen Frygt. Vi kjende jo af Erfaring, hvorledes det gik med de videnstabelige Kvinder ifjor, og hvor udmærket man da kom ud af det med hinanden. Jeg er overbevist om, at naar man saar følger den samme Grundfætning, den samme Erstatningsgrundfætning: Du tager mine, saa tager jeg dine, saa vil man komme udmærket ud deraf, og jeg skal derfor ikke spille flere Ord derpaa.

Derimod er der et Spørgsmaal, som er af den største Betydning, nemlig vedrørende den høitærede Krigs- og Marineminister. Dersom han vilde følge mit Raad, skulde han faae en stor Del af det, han vil. Hvis den høitagede Krigs- og Marineminister vilde sige som saa til Udvalget: Dersom I give mig det og det og det, saa træder jeg af, er jeg overbevist om, at han fik det. Hvad mig angaar, saa er der Ingen, som jeg saa gjerne vil se beklæde denne Plads. Men hvorfor vil den høitagede Minister tage i Betænkning at sige Ja til et saadant Forslag? Jeg er overbevist om, at han ikke nærer en saadan Kjærlighed til sin Stilling, at han ikke kan elske den saa høit, at han, naar han ser, at han ved sin Fratræden kan bringe den Sag, for hvilken hans Hjerte slaaar saa varmt, videre, da ikke vil gjøre det, selv om han derved skulde bringe et Offer. Jeg er ogsaa overbevist om, at det ikke vil falde den høitærede Krigs- og Marineminister meget tungt, han har jo den stille Verd, fuld af Glæde og Fred, han har Videnskabens Verden, der ligger ophøiet oppe over de politiske Kampe, og i den vil han finde fuld Erstatning. Hvad er det da, der foranlediger ham til ikke at sige Ja? Det er, at det her gjælder store politiske Spørgsmaal, det gjælder om, hvorvidt Folkethinget